

## PÅVEN BENEDIKT XVI:S BUDSKAP FÖR MISSIONSSÖNDAGEN 2009

### ***”Folken skall leva i detta ljus” (Upp 21:24).***

På denna söndag som är helgad åt missionen vänder jag mig särskilt till er, mina bröder i biskops- och prästämbetet, och sedan också till er, bröder och systrar i hela Guds folk, och uppmuntrar var och en av er att gå i folkens lärare och apostel Paulus spår och på nytt bli medvetna om Kristi uppdrag: ”Gå ut och gör alla folk till mina lärjungar” (Matt 28:19).

”Folken skall leva i detta ljus” (Upp 21:24). Målet för kyrkans mission är att upplysa alla folk på vägen till Gud genom historien med evangeliets ljus så att de i honom når hela sin verklighet och sin fulla utveckling. Vi måste längta efter och ivrigt anstränga oss för att ge alla folk Kristi ljus, som strålar fram i kyrkans ansikte så att alla under Guds faderliga ledning sluts samman till en enda mänsklig familj.

Kristi lärjungar, spridda över hela världen, arbetar och kämpar i detta perspektiv, de suckar under lidandets börda, ja, de ger sitt liv. Jag har flera gånger starkt betonat vad mina företrädare ofta har sagt: kyrkan arbetar inte för att utvidga sin makt eller för att upprätta ett herravälde över människor utan för att skänka alla människor Kristus, världens frälsning. Vi vill ingenting annat än att tjäna människorna, framför allt de nödställda och utsatta, ty vi tror att ”förkunnelsen av evangeliet för människorna i vår tid... utan tvivel är en tjänst som inte bara gagnar den kristna gemenskapen utan hela mänskligheten” (*Evangelii nuntiandi*, 1), som ”visserligen kan visa upp stora prestationer, men tycks ha förlorat sinnet för de yttersta realiteterna och för själva tillvaron” (*Redemptoris missio*, 2).

#### *1. Alla folk är kallade till frälsning*

Hela mänskligheten är på ett grundläggande sätt kallad att återvända till sin egen källa, som är Gud. Endast i honom finner den sin fulla utveckling genom alltings sammanfattning och återställande i honom. Det som fördrivits, skilts åt, råkat i konflikt och fiendskap, försonas genom blodet på korset och förs tillbaka till sin ursprungliga enhet.

Den nya epoken har redan inletts genom Kristi uppståndelse och hans förhärligande. Han drar allt till sig, förnyar det och låter det få del av Guds eviga glädje. Den nya skapelsens framtid strålar redan fram i vår värld och ger trots allt motstånd och allt lidande näring åt hoppet om ett nytt liv. Kyrkans sändning är att ”smitta” alla folk med detta hopp. Därför kallar Kristus sina lärjungar och sänder ut dem till att förkunna Guds rike, för att alla nationer skall bli Guds folk. Bara med denna sändning blir mänsklighetens väg i historien begriplig och äkta. Världsmissionen måste vara en grundläggande och stabil beståndsdel av kyrkans liv. *Förkunnelsen av evangeliet måste liksom redan för aposteln Paulus vara en plikt av högsta rang som inte kan försummas.*

#### *2. Kyrkan på pilgrimsvandring*

Världskyrkan i vilken det varken finns gränser eller stängsel känner sitt ansvar inför hela folk för att förkunna evangeliet (jfr *Evangelii nuntiandi*, 53). Kyrkan är i enlighet med sin kallelse ett

hoppets utsäde och skall fortsätta Kristi tjänst för världen. Hennes sändning och tjänst har inte materiella eller ens andliga behov som kan fyllas inom tidens gränser som måttstock utan syftar till den transcendentia frälsningen, som når sin fulländning i Guds rike (jfr *Evangelii nuntiandi*, 27). Även om detta rike i sin fulländning är eskatologiskt och inte av denna värld (jfr Joh 18:36), finns det dock till i denna värld och i dess historia som en drivkraft för rättfärdighet, fred, sann frihet och respekt för varje människas värdighet. Kyrkan strävar efter att förvandla världen genom förkunnelsen av evangeliet om den kärlek, som ”ständigt på nytt lyser upp en mörk värld och ger oss mod att leva och att handla ... och därmed släppa in Guds ljus i världen” (jfr *Deus caritas est*, 39). Jag uppmanar även med detta budskap alla kyrkans medlemmar och dess institutioner till att medverka i denna sändning och i denna tjänst.

### 3. *Missio ad gentes*

Kyrkans sändning innebär alltså att kalla alla folk till den frälsning som Gud har genomfört genom sin människoblivne Son. Därför är det nödvändigt att vi gör nya insatser för att förkunna evangeliet, som låter frihet och framsteg, broderskap, enhet och fred växa till i styrka (jfr *Ad gentes*, 8). Jag ”bekräftat åter att uppdraget att förkunna det glada budskapet för alla människor är kyrkans väsentliga sändning” (*Evangelii nuntiandi*, 14). Det är en uppgift och en sändning som genom de omfattande och djupgående förändringarna i dagens samhälle har blivit ännu mer angelägen. Människornas eviga frälsning, den mänskliga historiens och själva universums fulländning, står på spel. Uppmuntrade och inspirerade av folkens apostel måste vi vara medvetna om att mycket folk i alla städer tillhör Gud, och i dessa städer måste också dagens apostlar tränga in (jfr Apg 18:10). Ja, löftet gäller för ”alla dem långt borta som Herren, vår Gud, vill kalla” (Apg 2:39).

Hela kyrkan måste medverka i *missio ad gentes*, sändningen till folken, till dess att Kristi frälsningsverk har nått sin fulla verklighet: ”Ännu ser vi inte att allt har lagts under honom” (Heb 2:8).

### 4. *Kallade att evangelisera också genom martyriet*

På denna dag som är särskilt ägnad missionen kommer jag i min bön ihåg alla dem som har vigt hela sitt liv åt evangeliseringens tjänst. Särskilt vill jag nämna de lokalkyrkor och de missionärer, män och kvinnor, som vittnar om och utbreder Guds rike där förföljelse förekommer, där det råder olika former för förtryck, som går hela vägen från diskriminering i samhället ända till fängelse, tortyr och död. Det är inte så få för närvarande lider döden för hans ”namns” skull. I förfärande grad behåller det som min vördade företrädare Johannes Paulus II en gång har skrivit sin aktualitet: ”Det jubelår vi firar har öppnat en överraskande skådeplats för oss. Det har visat oss att vår tid är rik på vittnen som trots motstånd och förföljelse kunde leva sitt liv i enlighet med evangeliet och gick ända till det yttersta, till att utgjuta sitt blod” (*Novo millennio ineunte*, 41).

Att ha del av Kristi sändning präglar verkligen livet för dem som förkunnar evangeliet. Dem väntar samma öde som drabbade deras mästare. ”Kom ihåg vad jag har sagt er: tjänaren är inte förmer än sin herre. Har de förföljt mig kommer de också att förfölja er” (Joh 15:20). Kyrkan slår in på samma väg som Kristus och lider också hans öde, ty hon handlar inte i enlighet med mänsklig logik, och inte heller räknar hon med styrkans makt, utan hon går korsets väg och blir

i barnets lydnad för Fadern mänsklighetens vittne och följeslagare.

De gamla kyrkorna liksom dem som nyligen har grundats påminner jag om att de har upprättats av Herren som jordens salt och världens ljus och är kallade att sprida Kristus, folkens ljus, till jordens yttersta gräns. *Missio ad gentes*, sändningen till folken, måste därför prioriteras i deras pastorala planering.

Jag tackar de påvliga missionsverken och uppmuntrar dem i deras oersättliga informations- och bildningsarbete i missionens tjänst och i det materiella hjälparbete de utför för de unga kyrkorna. Genom dessa påvliga institutioner förverkligas på underbart sätt gemenskapen mellan kyrkorna när de utbyter gåvor med varandra, ömsesidigt tar hand om varandra och gemensamt tar sig an olika missionsprojekt.

### 5. Avslutning

Iver för missionen har alltid varit tecken på att våra kyrkor lever (jfr *Redemptoris missio*, 2). Men det måste ändå också betonas att evangelisationen är ett Andens verk och att den före all aktivitet först och främst är lokalkyrkans vittnesbörd om och utstrålning av Kristi ljus (jfr *Redemptoris missio*, 26). Det är lokalkyrkan som sänder ut sina missionärer, män och kvinnor, så att de går utöver sina egna gränser. Därför uppmanar jag alla katoliker att be den Helige Ande om att låta iveren för kyrkans sändning växa, så att Guds rike breder ut sig, att missionärerna får det stöd de behöver och även att de kristna församlingar som befinner sig i den främsta frontlinjen, ibland också i en fientlig och förföljande omgivning, får hjälp i sitt missionsuppdrag.

Samtidigt uppmanar jag alla att på ett trovärdigt sätt vittna om gemenskapen mellan kyrkorna genom materiellt stöd, särskilt också i denna kristid som mänskligheten för närvarande upplever, så att de unga lokalkyrkorna förmår upplysa folken med evangeliets ljus.

Må Jungfru Maria, den nya evangelisationens stjärna, ledsaga oss i vårt missionsarbete. Hon gav ju Kristus åt världen, han som blev till ett ljus för folken, för att han skulle ge frälsning ” till jordens yttersta gräns” (Apg 13:47).

Jag ger alla min välsignelse.

Vatikanen, den 29 juni 2009

**BENEDICTUS PP XVI**